

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1775/2018
22.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милија Трифуновић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Народна скупштина, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате дневница и регреса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3109/2016 од 23.02.2018. године, у седници већа одржаној дана 22.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3109/2016 од 23.02.2018. године - одлука садржаних у другом и четвртном ставу изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3109/2016 од 23.02.2018. године - одлука садржаних у другом и четвртном ставу изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3109/2016 од 23.02.2018. године године - одлуке садржане у трећем ставу изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 344/13 од 18.04.2016. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да на име неисплаћених дневница за учешће у раду - заседању Народне скупштине Републике Србије и њених одбора, за временски период од 06.11.2009. године до 31.05.2012. године, исплати тужиоцу нето износ од 246.879,97 динара са законском затезном каматом на сваки новчани износ наведен у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату неисплаћених дневница за учешће у раду - заседању Народне скупштине Републике Србије и њених одбора, у временском периоду од 06.11.2009. године до 31.05.2012. године, исплати још нето износ од 499.835,07 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па

до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату неисплаћених дневница за учешће у раду - заседању Народне скупштине Републике Србије и њених одбора, у временском периоду од 06.11.2009. године до 31.05.2012. године, у бруто износу од 1.023.259,08 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2009, 2010, 2011. и 2012. годину исплати тужиоцу нето износ од 89.342,20 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2009, 2010, 2011. и 2012. годину у бруто износу од 124.072,20 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума до исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 103.068,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде под претњом извршења. Ставом седмим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3109/2016 од 23.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 344/13 од 18.04.2016. године у ставу првом изреке, у погледу одлуке о главном захтеву за исплату дневница за учешће тужиоца у раду - заседањима Народне скупштине Републике Србије и њених одбора у периоду од 06.11.2009. године до 31.05.2012. године. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 344/13 од 18.04.2016. године у осталом делу става првог изреке, тако што је обавезана тужена да на досуђени износ главног дуга од 246.879,97 динара исплати тужиоцу затезну камату почев од 06.11.2012. године, док је захтев тужиоца за исплату затезне камате на досуђене износе главног дуга - неисплаћених дневница за учешће у раду - заседањима Народне скупштине Републике Србије и њених одбора пре тог датума, одбијен. Ставом трећим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 344/13 од 18.04.2016. године у ставу четвртом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату регреса за коришћење годишњег одмора за 2009, 2010, 2011. и 2012. годину у нето износу од 89.342,20 динара са законском затезном каматом на износ од 18.925,80 динара почев од 31.12.2009. године, на износ од 21.689,20 динара почев од 31.12.2010. године, на износ од 24.083,40 динара почев од 31.12.2011. године и на износ од 24.643,80 динара почев од 31.12.2012. године. Ставом четвртим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 344/13 од 18.04.2016. године у трећем и петом ставу изреке. Ставом петим изреке, укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П1 344/13 од 18.04.2016. године, у другом, шестом и седмом ставу изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у погледу одлука о захтеву за исплату законске затезне камате на дневнице и захтеву за исплату регреса за коришћење годишњег одмора, тужилац је и на основу члана 404. ЗПП благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Уз ревизију нису приложене правноснажне одлуке којима су судови у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима на другачији начин одлучивали о затезној камати на дневнице и регресу народних посланика на сталном раду у Народној скупштини у бруто износу.

Из тих разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужиоца, изјављена против одлука садржаних у другом и четвртном ставу изреке другостепене пресуде, није дозвољена ни на основу члана 403. ЗПП.

Наведеном одредбом (став 3) прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 28. ЗПП, ако је за право на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Одлуком садржаном у другом ставу изреке другостепене пресуде преиначена је пресуда првостепеног суда у делу којим је одлучено о затезној камати на досуђени износ дневница. Одлука о затезној камати је одлука о споредном потраживању, због чега ревизија тужиоца у том делу није дозвољена у смислу члана 403. став 3. у вези члана 28. став 2. ЗПП. У случају преиначења првостепене пресуде у делу за затезну камату не примењује се одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака.

Одлуком садржаном у четвртном ставу изреке другостепене пресуде, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у делу којим је одбијен захтев за исплату регреса у бруто износу. Вредност предмета спора у том делу износи 124.072,20 динара и очигледно не прелази вредност која је чланом 403. став 3. ЗПП прописана као меродавна да би ревизија била дозвољена.

С`тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Одлучујући о ревизији тужиоца у преосталом делу - у односу на одлуку садржану у трећем ставу изреке другостепене пресуде, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија у том делу није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био народни посланик на сталном раду у Народној скупштини Републике Србије од 2008. године до 2012. године. Решењем Административног одбора Народне скупштине од 01.07.2008. године примљен је у радни однос 11.06.2008. године. Истим решењем одређен је коефицијент за обрачун и исплату његове плате у висини од 8,60 и право на додатак на плату од 0,4% за сваку пуну годину рада остварену у радном односу. Тужиоцу није исплаћен регрес за коришћење годишњег одмора за 2009, 2010, 2011. и 2012. годину.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије обавезао тужену на исплату регреса за коришћење годишњег одмора у нето износима.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у том делу и захтев тужиоца за исплату регреса одбио. По становишту тог суда, тужилац нема право на исплату регреса јер је одредбом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама предвиђено да је у коефицијент за обрачун плате лица на које се тај закон односи урачунат додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Изложено правно становиште другостепеног суда прихвата и овај суд.

Закон о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије („Службени гласник Републике Србије“, број 7/91 - ступио на снагу 13.02.1991. године) прописао је да народном посланику на сталном раду у Скупштини припада регрес за коришћење годишњег одмора у износу од 60% од просечне зараде запосленом у Републици, исплаћене у последња три месеца (члан 21). Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник Републике Србије“, број 34/01 - ступио на снагу 01.07.2001. године) прописано је да коефицијент за обрачун и исплату плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 4. став 2) и да коефицијент за обрачун и исплату плате народног посланика на сталном раду у Народној скупштини износи 8,60 (члан 7).

Решењем Административног одбора Народне скупштине Републике Србије од 01.07.2008. године одређен је коефицијент за обрачун и исплату плате тужиоцу, народном посланику на сталном раду у Народној скупштини Републике Србије, у висини од 8,60, која је предвиђена чланом 7. Законом о платама у државним органима и јавним службама. Тај коефицијент, сагласно члану 4. став 2. наведеног закона, садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

У ситуацији када коефицијент за обрачун и исплату плате тужиоца садржи и додатак на име регреса за коришћење годишњег одмора, та врста накнаде не би могла бити исплаћена и по члану 21. Закона о примањима народних посланика у

Народној скупштини Републике Србије, без обзира што касније донети Закон о платама у државним органима и јавним службама изричито није предвидео да означена одредба престаје да важи даном његовог ступања на снагу. У супротном, тужилац би право на накнаду за регрес за коришћење годишњег одмора остварио два пута - једном кроз коефицијент за обрачун и исплату његове плате и други пут као посебну накнаду у висини од 60% од просечне зараде по запосленом у Републици Србији у последња три месеца.

С`тога су, по налажењу Врховног касационог суда, неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права па је зато применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић